

# မောင်လူမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

အသည်းနှလုံး၏ဘယ်လက်ရုံး

## အခန်း (၁)

သူတစ်ပါးပြောတဲ့ တစ်ဆင့်စကားနဲ့

ကိုယ့်ချစ်သူကို စွပ်စွဲတာဟာ၊

သူတစ်ပါးပေးတဲ့ ဓားနဲ့!

ကိုယ့်ချစ်သူကို ထိုးလိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ။

အိပ်မက် လုပ်မှ

လုပ်နိုးသလို၊

မျက်ဝမ်းချိုမြ

သူက, လှတယ်

မေ့မထွက်ဘူး

အအိပ်ခက်တယ် ဆိုပါတော့...။

ကျွန်တော်သာ ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်ပါက (သို့မဟုတ်)

ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတစ်ကား၏ အဓိကဇာတ်ဆောင် တစ်ဦးဖြစ်ပါက၊ ယခုအပြုအမူကို လာရောက်ဟန့်တားသောသူသည်။ လူကြမ်း (ဒါမှမဟုတ်) ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရံတွေ ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်၊ ကျွန်တော် ကြည့်ခဲ့ဖူးသော ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယို

ဇာတ်ကားများထဲတွင်၊ လူကြမ်းဇာတ်ဆောင် တစ်ဦး (သို့မဟုတ်)

ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရံတစ်ဦးဦးက၊ လမ်းပေါ်တွင် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို၊

ရည်းစားစကားလိုက်ပြောနေပါက၊ မကြာမီအချိန်အတွင်း၊ (သေချာပေါက်)

ဇာတ်လိုက်မင်းသား တစ်ယောက် ဘွားခနဲ ပေါ်လာလိမ့်မည်။ ထို့နောက်...

“ဒီမြင်ကွင်းက သိပ်အကျဉ်းတန်နေတယ်ကွာ...။ မင်း လိုက်မနှောင့်ယှက်ရင် ကောင်းမယ်”... စသည်ဖြင့် ဝင်ရောက် ပြောဆိုဟန့်တားပြီး၊ ထိုးကြကြိတ်ကြ ဖြစ်ကုန်ကြပေမည်။ ထို့နောက် မင်းသား နိုင်ချင်နိုင်ပေမည်။ ရှုံးချင်ရှုံးပေမည်။ နိုင်လျှင် မင်းသမီးက ကျေးဇူးတင်ပြီး ရှုံးလျှင် ကရုဏာသက်ပေမည်။

ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ၊ ဇာတ်လိုက်မင်းသားကိုယ်တိုင်က၊ လမ်းပေါ်တွင်၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို၊ လိုက်လံစကားပြောနေချိန် တစ်စုံတစ်ယောက်က (သို့မဟုတ်) အုပ်စုတစ်စုက လာရောက်ဟန့်တားလျှင်၊ (များသောအားဖြင့်) ထိုဟန့်တားသူတို့မှာ၊ လူကြမ်းများသာ ဖြစ်ပေမည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုယ့်လူ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို၊ လိုက်နှောင်လှက်နေတာ၊ ကမ္ဘာမြေပြင်ရဲ့ အလှတရားကို ဆေးဆိုးနေတာနဲ့ မတူဘူးလား၊ မြင်ကွင်း မလှဘူးကွာ”

အိုက်တင်ကောင်းသော လူကြမ်းခေါင်းဆောင်က၊ ထိုကဲ့သို့ ရီသဲ့သဲ့လေသံဖြင့် ပြောမေမည်။

“ဟေ့ကောင်။ ဘုမသိဘမသိနဲ့၊ ဆရာကြီး ဝင်မလုပ်နဲ့၊ ဒီမှာ... ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ် လုပ်နေတာ၊ ဝင်မရှုပ်နဲ့၊ ပြဿနာတက်သွားမယ်”

ဒါက...လူကြမ်းကို ဇာတ်လိုက်မင်းသားပြောသော စကားလုံးများ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအခါ လူကြမ်းက၊

“ဟား။ ရှေ့တည့်တည့်မှာ၊ ပြဿနာ တက်နေတာကိုတော့၊ လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူးလေ”

မကြာမီ သူတို့ ထိုးကြကြိတ်ကြပေလိမ့်မည်။ ဘယ်လိုပဲ ထိုးထိုးကြိတ်ကြိတ်၊ ဘယ်သူပဲ နိုင်နိုင်၊ ဘယ်သူပဲ ရှုံးရှုံး၊ ကောင်မလေးကို စကားလိုက်ပြောသူမှာ၊ ဇာတ်လိုက်မင်းသား ဖြစ်သဖြင့်၊ ပရိသတ်ကတော့၊

ဇာတ်လိုက်အပေါ် အမြင်တိမ်းစောင်းလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော် ဆိုလိုသည်မှာ...

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးသူ အတူတူ။  
အဓိကဇာတ်ဆောင် နှောင့်ယှက်လျှင်၊ နှောင့်ယှက်သူ...ဟု မမြင်တတ်ကြဘဲ  
(မမြင်ရက်ကြဘဲ)၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးကားက လူကြမ်းက၊ လိုက်နှောင့်သည့်အခါကျမှ၊  
နှောင့်ယှက်နေသည်ဟု၊ ထင်မြင်ယူဆ၊ တတ်ကြသော သဘာဝ ကို  
သတိပြုမိစေလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

\*

ယခု...ကျွန်တော်ပြုမူနေသော အပြုအမူမှာ လူကြမ်းလည်း  
ပြုမူနိုင်သကဲ့သို့၊ ဇာတ်လိုက်မင်းသားလည်း ပြုမူနိုင်သော၊ အပြုအမူတစ်ခု  
ဖြစ်သည်။

ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို၊ ကျွန်တော်  
စကားလိုက်ပြောနေခြင်းဖြစ်၏ ။ ခုနက ပြောခဲ့သလို၊ ကျွန်တော်သာ  
ဇာတ်လိုက်မင်းသားဖြစ်ပါက၊ လာရောက်ဟန့်တားသောသူသည်၊ ကုတ်အကျ...  
ဖားဖား၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးကားကားနှင့်၊ လူကြမ်းများသာ ဖြစ်ပေမည်။ ထို့ကြောင့်  
လာရောက်ဟန့်တားသူများ၊ လူကြမ်းကြီးများ ဖြစ်ပါစေ...ဟု၊  
ဆုတောင်းမိသေးသည်။

မည်သူမျှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လူကြမ်းမင်းသား၊ ...ဟု၊ မထင်မြင်မိကြပါ။  
ကိုယ်လုပ်သမျှ မှန်သည်။ ကိုယ်ပြုမူသမျှ သင့်လျော်သည်ဟု၊  
ထင်မြင်တတ်ကြပါသည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို၊  
စကားလိုက်ပြောနေမိသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်၊  
ဇာတ်လိုက်မင်းသားတစ်ယောက်ဟုသာ၊ တွေးတောထားလိုက်မိပေသည်။  
ဇာတ်လိုက်မင်းသားများ ပြုမူသမျှကို၊ ပရိသတ်တွေ၊ (များသောအားဖြင့်)

ကြည်ကြည်လင်လင်၊ တွေးမြင်ထားတတ်ကြလေ၏။

အနှောင့်အယှက်ပေးမိသူချင်းအတူတူ၊ ဇာတ်လိုက်မင်သားက၊  
ကောင်မလေးကို စကားလိုက်ပြောနေပါက၊ အဆင်ပြေပါစေ...ဟု၊ မသိမသာ  
ဆုတောင်းတတ်ကြပြီ။ လူကြမ်းသရုပ်ဆောင်က ကောင်မလေးကို  
စကားလိုက်ပြောနေပါက “ပါးရိုက်ခံရပါစေ” ...ဟု လည်းကောင်း၊ “ကယ်တင်ရှင်  
မြန်မြန်လာပါစေ”...ဟုလည်းကောင်း၊ သိသိသာသာ  
မေတ္တာထားတတ်ကြလေသည်။

ယခု ပြုမူနေမိသော၊ ကျွန်တော့်အပြုအမူနှင့် ပတ်သက်ပြီး  
လွန်စွာချောမောပြေပြစ်ပြီး သပ်ရပ်ခန့်ညားသည့်  
ဇာတ်လိုက်မင်သားတစ်ယောက်က၊ သူနှစ်သက်သော ကောင်မလေးကို၊  
သာယာညှင်းပျောင်းစွာ၊ စကားလိုက်ပြောနေသည်၊ ရွှေနားတော်သွင်းနေသည်...  
ဟုသာ၊ ယူဆပြီး အဆင်ပြေပါစေ...ဆုတောင်းထောပနာ ပြုပေးကြပါရန်၊  
မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။

\*

ထိုကောင်မလေးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးချင်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ  
အခက်အခဲတစ်ခုရှိနေ၏။ ယင်းအခက်အခဲမှာ၊ အဆိုပါ ကောင်မလေး၏  
နာမည်ကို၊ ကျွန်တော် မသိသေးခြင်းပင် ဖြစ်၏။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူပုံသဏ္ဌာန်ကို၊ မြင်သာထင်ရှားအောင်၊ ကျွန်တော်  
အတတ်နိုင်ဆုံး၊ ဖော်ကျူးပြောပြပါမည်။

အဲ...အကျဉ်းချုပ် ပြောပြတာပဲ ကောင်းပါသည်။  
သူ့ဆံပင်ရှည်ရှည်လေးများ အလွန်လှ၏။ သူ့မျက်ခုံး၊ မျက်လုံးလေးတွေ၊  
တော်တော်လှ၏။ သူ့ခြေလက် သွယ်သွယ်ပျောင်းပျောင်းလေးများ အင်မတန်လှ၏။  
သူ့အသံ လှ၊မလှ မသိသေးပါ။ ကျွန်တော် အနီးအပါးမှကပ်လိုက်နေတုန်းပဲ

ရှိနေပါသေးသည်။

ဒီ အဖြစ်အပျက်နဲ့ ဆိုင်မဆိုင်တော့ ကျွန်တော် မသိပါ။ ကြားညှပ်၍ အကြောင်းအရာတစ်ခု ပြောချင်ပြန်ပါသည်။ ထိုကောင်မလေးကို နာမ်စားသုံးသောအခါ၊ ကျွန်တော် “သူ...” ဟူသာ ပြောပြပါမည်။ “သူမ”...ဟု၊ ကျွန်တော် မသုံးနှုန်းလိုပါ။ (သူမ...ဟူသော အသုံးအနှုန်းသည်၊ မြန်မာဝေါဟာရ စစ်မစစ် မသေချာသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထမင်းစားရေသောက် ဥပမာတစ်ခုဖြင့်၊ ကျွန်တော် ရှင်းပြချင်ပါသည်။ အင်္ဂလိပ်ဝေါဟာရတွင် အင်္ဂလိပ်စကားလုံး။

He (ဟီ) = သူ (ယောက်ျား)

She(ရှီ) = သူ (မိန်းမ)...ဟု၊ သုံးနှုန်းကြသည့်အခါ၊ အလွယ်တကူ သုံးနှုန်းသည့်အနေဖြင့်၊

He (ဟီ) = သူ (ယောက်ျား)

She(ရှီ) = သူ (မ)။

ထိုမှတစ်ဆင့် မိန်းကလေးကို နာမ်စားသုံးသည့်အခါ၊ “သူမ”...ဟု၊ သုံးနှုန်းနေကြသည်...ဟု၊ ကျွန်တော်ထင်မြင်မိသောအခါ၊ စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးကြီး ခံစားရပါသည်။ ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်စာ ဆွေးနွေးနေခြင်းမဟုတ်ပါ။ မြန်မာ ဝေါဟာရတစ်ခု အကြောင်း တင်ပြမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မမြသည် လှ၏ ။ သူမ , စိတ်တိုနေသည်...ဟု ရေးမည့်အစား၊ မမြသည် လှ၏ ။ သူ စိတ်တိုနေသည်...ဟု၊ ရေးရုံမျှဖြင့် မမြ စိတ်တိုနေသည်မှာ၊ ပေါ်လွင်ပေမည်။ မြန်မာ ဝေါဟာရတွင်၊ “သူ”...ဟူသော နာမ်စားသည် ကျား-မ မရွေး သုံးနှုန်း၍ ရကြောင်း။ ကျွန်တော် အာမခံပါသည်။

ထို့ကြောင့် အမည်မသိသော၊ ကျွန်တော်နှစ်သက်သည့်

ကောင်မလေးအကြောင်းကို ပြောဆိုစဉ်တစ်လျှောက် အဲဒီ ကောင်မလေး (ဒါမှမဟုတ်) “သူ...” ဟုသာ၊ ကျွန်တော် သုံးနှုန်းချင်ပါသည်။ “သူမ”...ဟု၊ မသုံးနှုန်းချင်ပါ။ (သူမ...ဟူသော အသုံးအနှုန်းသည် မြန်မာဝေါဟာရကို သိပ်မနီးစပ်သော၊ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး၊ (သို့မဟုတ်) နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးဦးက၊ မိန်းကလေး မှန်း သိသာစေလိုသဖြင့် “သူ”၏ နံဘေးတွင် “မ”ကို၊ စေတနာအပြည့်ဖြင့် ထည့်သွင်းရေးသားထားသကဲ့သို့၊ ဖြစ်နေပါသည်။)

ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ် ပြန်ဆက်ပါမည်။

ထို အမည်မသိသေးသော ကောင်မလေးသည် ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှေ့ (မျက်စောင်းထိုး) အိမ်မှာ၊ နေပါသည်။ အဲ...နေတာ တစ်လလောက်သာရှိသေးသည်။ ထိုမျက်စောင်းထိုးအိမ်သို့၊ မိသားစုတစ်ခု ပြောင်းလာကြသည်...ဟု၊ မြင် , တွေ့ကြားသိကြသောအခါ၊ ကျွန်တော်တို့၊ သူငယ်ချင်း တစ်အုပ်စုလုံး၊ လည်ပင်းတွေ သစ်ကုလားအုပ် ဖြစ်သွားကြလေသည်။ အဲဒီ မိသားစုထဲမှာ၊ အဆိုပါ ကောင်မလေး ပါသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အိမ်ပြောင်းလာသော မိသားစုထဲတွင် ကောင်မလေး တစ်ယောက်ပါလာရုံနှင့် ဘာမျှမဖြစ်နိုင်ပါ။ သို့သော်...၊ ကောင်မလေးက လှ၏ ။ ကျွန်တော်တို့နှင့်လည်း၊ သက်တူ၊ ရွယ်တူ၊ ထို့ကြောင့်... စိတ်ဝင်တစား၊ “ဘူး” ထကြတော့သည်။

အဖေ၊ အမေနှင့် အစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိသည်မှအပ၊ ထိုကောင်မလေးအကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ဘာမျှ မသိကြ၊ ဘာမျှမသိကြသူတွေထဲတွင်၊ ကျွန်တော်က သူရဲကောင်း။ “သူရဲဘော်ကြောင်တဲ့သူဟာ၊ မိန်းမလှလေးနဲ့ လွဲတတ်တယ်” ...ဆိုတဲ့၊ အဆိုအမိန့်တစ်ခုကို၊ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။

သူငယ်ချင်းများအားလုံးအနက်၊ ကောင်မလေး၏ အနောက်သို့

တစ်ယောက်တည်း၊ တကောက်ကောက်လိုက်ဖို့၊ စကားလိုက်ပြောဖို့၊ မည်သူမျှ၊  
မဝံ့ရဲကြချေ။ အာကာလည်း ငကြောက်၊ ရဲမင်းလည်း ငကြောက်၊ မြတ်သူလည်း  
ငကြောက်၊ (ကောင်မလေး အနားကပ်ဖို့ ကြောက်သည်ကိုသာ ဆိုလိုပါသည်။  
ကျန်တဲ့နေရာတွေမှာတော့၊ ဒီကောင်တွေ မကြောက်တတ်ကြပါ။)

ထိုသို့ ဤသို့ဖြင့်၊ ကျွန်တော်၏ စစ်ဆင်ရေးကို၊ ယနေ့နံနက်တွင်  
စတင်လိုက်ရပေသည်။

ဘယ်သူမှတော့ လျှောက်မပြောစေလိုပါ။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင်၊  
ကျွန်တော်လည်း၊ ကြောက်ပါသည်။ ယောက်ျားချင်း ONE BY ONE ဆွဲရဲပါသည်။  
ယှဉ်ရဲပါသည်။ ဒါပေမဲ့...ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ အနားသို့၊  
ကပ်လိုက်သည်နှင့် တုန်သလိုလို ဘာလိုလိုကြီး ဖြစ်တတ်မှန်း  
ကျွန်တော်မသိခဲ့ပါလေ။

အခုလို...၊ စကားပြောဖို့ ကြိုးပမ်းလိုက်မှ၊ ဒါ...ကြောက်စရာကိစ္စ  
တစ်ခုပါလား...ဟု၊ ယခုမှ သိလိုက်ရသည်။

(ဟဲဟဲ...ကျွန်တော် နည်းနည်းပဲ ကြောက်တာပါ။)

သူ့ကို ကြောက်တာလည်းမဟုတ်ပါ။ လမ်းသွားလမ်းလာတွေကို  
ကြောက်တာလည်းမဟုတ်ပါ။ ဘာကိုကြောက်မှန်းလည်း မသိပါ။  
အများကြီးကြောက်လို့ မကပ်ရဲတဲ့၊ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့စာရင်၊  
ကျွန်တော်က သူရဲကောင်းပေါ့နော်။

ခူးတုန်နေတာလည်း၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သိသည်။ ရင်တွေတုန်တာလည်း  
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သိသည်။ ခြေဖျား၊ လက်ဖျားတွေ အေးစက်စက်ဖြစ်နေပြီး။  
မျက်နှာနှင့်နားထင်တစ်ဝိုက် ပူရှိန်းရှိန်းဖြစ်နေတာလည်း၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သိသည်။

နောက်ဆုံး၊ ပခုံးနှင့်တစ်ဆက်တည်းပါလာတဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို  
ဘယ်လိုထားရမှန်း မသိအောင်ဖြစ်နေရ၏ ။ ဒါနဲ့ပဲ လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို၊

ဂျင်းဘောင်းဘီဘေးအိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်မိ၏။

“အား”

တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ ကောင်မလေး၏ အနားသို့ မလှမ်းမကမ်း  
တိုးကပ်လိုက်စဉ်၊ ခလုတ်တိုက်မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

\*

## အခန်း (၂)

“နေကောင်းလား”

ဒီကိစ္စမှာတော့၊ ကျွန်တော် မြန်မာ မဆန်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပါသည်။  
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...ကောင်မလေးကို စတင်ပြောကြမိသော  
ပဋိသန္တာရစကားမှာ။ အနောက်နိုင်ငံသားများ နှုတ်ဆက်လေ့ရှိသော  
စကားလုံးမျိုးဖြင့် နှုတ်ဆက်မိခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

အားလုံး ကြားဖူးကြပေမည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံသားတွေ၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး၊  
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်၊ တွေ့ဆုံသည့်အခါ How are you ? ...ဟု၊  
နှုတ်ဆက်ကြလေ့ရှိ၏။ ကျွန်တော့်အနေနှင့်တော့ ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ  
ပြောလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

တစ်ဆက်တည်းတွင် ရယ်မောစရာ အတွေးတစ်ခု၊ ခေါင်းထဲသို့  
ဝင်လာလေသည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံသားတွေ၏ နှုတ်ဆက်စကားနှင့် ကျွန်တော်တို့  
မြန်မာများ၏ နှုတ်ဆက်စကားကို၊ နှိုင်းယှဉ်ပြီး မှန်းကြည့်မည်ဆိုလျှင်...

အင်္ဂလန်နိုင်ငံသားတွေ၊ အနောက်နိုင်ငံသားတွေ အားလုံး၊  
ကျန်းမာရေးချွတ်ယွင်းသူများ (သို့မဟုတ်) ကျန်းမာရေး အလေးထားသူများ  
ဖြစ်ကြပေမည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွေ့ဆုံကြသည်နှင့်  
ကျန်းမာရေးကိစ္စကိုသာ၊ မေးမြန်းကြသည် မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်တော်တို့မြန်မာတွေကျတော့၊ ကျန်းမာချမ်းသာကြသည်...ဟု၊  
ယူဆ၊ရပေမည်။ ကျန်းမာရေးကိစ္စကို၊ အမြဲတမ်း မမေးမြန်း ဖြစ်ကြပါ။

နေထိုင်မကောင်းခဲ့သူကို တွေ့ကြုံရမှသာ၊ “နေကောင်းလား...”ဟု၊  
မေးမြန်းဖြစ်ပေသည်။

မြန်မာတို့၏ နှုတ်ဆက်စကားတို့မှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို  
ဖော်ပြနေသလို ရှိချေ၏ ။

“စားပြီးပြီလား”

(စားနိုင်သောက်နိုင်သည်ကို ထင်ဟပ်စေသည်) “ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဘယ်က၊ ပြန်လာတာလဲ”

(သွားနိုင်လာနိုင်သည်ကို ဖော်ပြနေသည်) “ခွင်မိနေတယ်ဆို။  
အဆင်ပြေနေတယ် မဟုတ်လား၊ စမောလေးတွေ့နေတယ် ကြားတယ်”  
(သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်သည်ကို မြင်သာစေသည်) “မင်္ဂလာပါ”

(ကောင်းမွန်သာယာသော အခြေအနေကို ရိပ်စားမိစေသည်)  
“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

(ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုကို လှစ်ဟနေသည်) ...စသည်ဖြင့်သော၊  
နှုတ်ဆက်စကားများစွာအနက် “နေကောင်းလား” ... ဟူသော စကားကို၊  
မလိုအပ်ဘဲ အသုံးများကြောင်း...သုံးသပ် တွေ့ရှိနိုင်ပေမည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာတို့၏  
ဝေါဟာရများသည်၊ များသောအားဖြင့် မင်္ဂလာအပေါင်း ခညောင်းနေကြောင်း  
ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။

ယခုမူ...

ကျွန်တော့်မှာ၊ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး၊ အ၊ မင်္ဂလာဟု၊ ယူဆ၍  
ရသော အသုံးအနှုန်းကို သုံးနှုန်းမိပေပြီ။

“နေကောင်းလား”

အကယ်၍ သာ၊ ကောင်မလေးက ပိန်ပိန်လိန်လိန် ကိုင်းထန်နေသော

ထီးလေးတစ်ချောင်း ထောင်ထားသကဲ့သို့၊ ကျန်းမာရေး မကောင်းသူဖြစ်ပါက၊  
ကျွန်တော် ပါးရိုက်ခံရမှာ သေချာပါသည်။

“နေကောင်းလား...”ဟု မေးပြီး၊ ဆေးရောင်းတော့မည့်  
ဆရာဝန်တစ်ဦး၏ (အဲ...ဆေးကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ၊ အရောင်းဝန်ထမ်းတစ်ဦး၏ )  
အိုက်တင်ဖြင့် အနားသို့ တိုးကပ်လိုက်မိသည်။

“ဒါလေး...သုံးကြည့်ပါလား”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ကြည်ကြည်လင်လင်၊ ရေတိုမြင်လျက်၊ ရေတွင်းဆိပ်ခိုး၊ ပါးလေးနိုးနှင့်၊  
စိုးရွံ့မသက်သာပြီတကား” ...ဟူသော၊ ကဗျာထဲက၊လိုပါပဲ။ ကြည်လင်သော သူ၏  
အသံလေးကို ကြားလိုက်ရပါလျက်၊ သူ၏ စကားသံလေး နောက်ကွယ်တွင်၊ ဒေါသ၊  
အဆိပ်ငွေ့လေး လိုက်ပါလာမည်ကို၊ စိုးရွံ့ကြောက်လန့်နေမိပေသည်။ ထို့ကြောင့်  
ကျွန်တော် သူ့ကို၊ မသောက်ဖြစ်တော့ပါ။ အဲ...မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ကို...  
စကားမပြောဝံ့တော့ပါ။

ဘယ်လိုလုပ် ပြောဝံ့ပါတော့မလဲ၊ ဆေးကုမ္ပဏီက၊  
အရောင်းမြှင့်တင်ရေး ဝန်ထမ်းတွေအကြောင်း တွေးမိပြီး သူ့ကို ပြောလိုက်မိတဲ့  
စကားက၊ “ဒါလေး...သုံးကြည့်ပါလား” ...တဲ့။ ပေါက်တတ်ကရ၊ ထွက်တတ်တဲ့  
အလေ့ဏတော ပါးစပ်။

ဘာကိုသုံးခိုင်းမှန်းလည်း မသိ၊ ကယောင်ချောက်ချားများဆိုတာ ဒါကို  
ပြောတာနေမှာပေါ့။

သို့သော်...ကျွန်တော် အားတင်းလိုက်ပါသည်။ လက်မောင်း  
ကြွက်သားကို၊ ကွေးချည်ဆန့်ချည်လုပ်ပြီး၊ ညှစ်ထုတ်နေပါသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“အားတင်းနေတာလေ”

ကျွန်တော် လုံးဝ မလုပ်တတ်သော အမှုအရာတစ်ခုကို  
ကောင်မလေးက၊ လုပ်ပြလေသည်။ တော်တော်ခက်တဲ့ အမှုအရာဖြစ်၏။  
မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ခနဲလုပ်ပြီး၊ တစ်ပြိုင်နက်တည်း မျက်စောင်းထိုးလိုက်ခြင်း  
ဖြစ်၏။ အင်မတန် ခက်ခဲပါလိမ့်မည်။ (ခက်...မခက် သိချက်လျှင်၊ သင်ကိုယ်တိုက်  
လုပ်ကြည့်ပါ) ကျွန်တော့်အဖို့တော့ တော်တော်ခက်ပါသည်။

“ဘာလို့ မျက်စောင်းထိုးတာလဲ”

“အမြင်ကတ်လို့”

“ဘာလို့ အမြင်ကတ်တာလဲ”

ရယ်ဖြဖြမျက်နှာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ကြည့်လို့မရလို့”

“ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ဘာပြောတယ်”

တော်တော်ကျယ်လောင်သော အသံဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာဗုဒ္ဓဝင်တွင်၊ “ဃောသက”...ဟူသော  
သူဌေးကြီးတစ်ဦး၏။ ထိုသူဌေးကြီး ငယ်ငယ်တုန်းက၊ အော်ငိုသံမှာ  
တော်တော်ကျယ်သည်...ထိုသို့ ငိုသံကျယ်လောင်သဖြင့်၊ “ဃောသက”...ဟု၊  
အမည်တွင်ကြောင်း၊ လူကြီးသူမတွေ ပြောပြဖူးပါသည်။ (ဒီ...ကောင်မလေး၊  
ဃောသကများ ဝင်စားသလား)။

“ဘာလို့ အကျယ်ကြီးအော်တာလဲ”

“နင်က ....ငါ့ကို ခေါ်ရအောင်၊ နင်က၊ ဘာကောင်မို့လို့လဲ၊ ငါ့ကိုရော

ဘာအောက်မေ့နေလဲ”

“ဟာ၊ နင်...စေတနာကို မစော်ကားနဲ့လေ၊ နင်ပဲ...ကြည့်လို့မရဘူးဆို၊  
ငါတို့အဘွားလည်း ကြည့်လို့မရဘူး။ ကြည့်လို့မရဘူးနဲ့၊ ဆေးခန်းသွားပြလိုက်မှ၊  
မျက်စိမှုန်နေတာ သိရတယ်။

နင်လည်း ...ကြည့်လို့မရဘူးဆိုတော့၊  
မျက်စိအားနည်းနေတာဖြစ်မှာပဲလို့၊ ယူဆပြီး မျက်စိဆေးခန်းကို ငါ...  
လိုက်ပို့ပေးမလို့ ခေါ်တာလေ၊ စေတနာနဲ့ခေါ်တာ”

နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားလေသည်။ ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းကို  
ကိုက်ခြင်း၊မဟုတ်ပါ။ သူ့နှုတ်ခမ်းကို သူ့ဘာသာ၊ ကိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပို၍  
မြင်သာအောင် ပြောပြမည်ဆိုလျှင်၊ သူ၏ အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို၊ သူ၏  
အပေါ်သွားထောင့်စွန်းလေးဖြင့် ဖိကိုက်ထားခြင်းဖြစ်၏ ။ ကြည့်၍  
တော်တော်လှပါသည်။ (အကယ်၍ အပေါ်နှုတ်ခမ်းကို အောက်သွားဖြင့်  
လှမ်းကိုက်ထားမည်ဆိုပါက၊ အထက်ပါစကားကို ကျွန်တော်  
ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းပါသည်။) ပန်းရောင် နှင်းဆီဖူးလေးတစ်ဖူးကို၊ လက်ညှိုးနှင့်  
လက်မ၊အကြားတွင် ထည့်ပြီး၊ ဖြေညှင်းဖွရွှစွာ၊ ဖိညှစ်ဖူးပါသလား၊ သူ...  
နှုတ်ခမ်းကိုက်ထားသည်နှင့် တော်တော်တူပါသည်။ တော်တော်လှပါသည်။  
စိတ်ဆိုး၍ ဖိကိုက်ထားသည့် နှုတ်ခမ်းလေးသည်၊ အဖူးအင့်ဘဝမှ  
ရုန်းကန်အံ့ထွက်နေသော၊ နှင်းဆီဖူးငယ်၏ ပွင့်ဖတ်လေးတစ်ဖတ်နှင့်လည်း၊  
လွန်စွာတူပြီး၊ လွန်စွာလှပါသည်။

“နာတော့မယ်နော်”

“ဘာ”

“နင့်နှုတ်ခမ်းတွေ နာတော့မယ်”

“ဟဲ့၊ နင် ဘယ်လိုကောင်လဲ။ နင်...မိုက်ရိုင်းလှချည်လား”

“ဟဲ့၊ နင် ဘယ်လို ကောင်မလေးလဲ၊ နင်...စွာလှချည်လား၊ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားတာ၊ နာမှာစိုးလို့၊ ပြောတာ။ ရန်တွေ့စရာလား”

ဒုတိယမြောက်၊ မျက်စောင်းထိုးပြန်၏ ။ လုံးဝ...မပြင်းထန်သော မျက်စောင်းလေး တစ်စင်းမျှသာ။

ပထမ၊ မျက်စောင်းသည် လုံးဝ ပေါက်ကွဲသော ဗုံးတစ်လုံး...ဟု ဆိုပါက၊ ဒုတိယမျက်စောင်းသည်၊ ထိုဗုံး ပေါက်ကွဲပြီးကာစ၊ အစ၊ အနုမျှလောက်သာ၊ ပြင်းထန်ပေတော့ သည်။ ပေါက်ကွဲအားဟူ၍ (လုံးဝ) မရှိတော့။

ဒေါသ၊ မရှိတော့သော မျက်စောင်းလေးကို၊ မြင်ပြီးလျှင် မြင်ပြီးချင်း၊ ကျွန်တော်၏ စည်းကမ်းရှိသော ပါးစပ်ကလည်း၊ ပို၍ ရဲတင်းလာလေသည်။

“နင်...လှတယ်...သိလား”

“အဲဒါ...၊ ငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ငကြော်စားရမှာပေါ့”

လွယ်အိတ်ထဲက၊ ကွန်ပါဘူးထုတ်သံကို ကြားရသည်။

“ဘာပြောတာလဲ၊ ပြန်ပြော”

“ဪ...ဟို၊ နင်က...လှတော့လေ...”

“အေး၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ လှတော့...”

“အဲ...။ ကျော်ကြားလိမ့်မယ်...လို့ ပြောတာ”

“ငါ ကြားတာ၊ အဲဒီ လိုမဟုတ်ဘူး၊ ကြော်စားမယ်...လို့ကြားတာ”  
ကျွန်တော် ပြောင်လိမ်ရတော့မည်။

“ဘုရား စူးရပါစေရဲ့။ နင် နားကြားလွဲတာပါ။ နင်လိုလှတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့၊ အကြော်ထိုင်စားချင်တယ်...လို့၊ ငါ...ပြောတာပါ။

အဲဒါဆို...နင့်ရဲ့ အရှိန်အဝါနဲ့ ငါ ကျော်ကြားသွားမယ်လေ၊ အဲဒါပြောတာ”

လွယ်အိတ်ထဲသို့၊ ကွန်ပါဘူးလေး ပြန်ရောက်သွားသည်။

“မိန်းကလေး၊ လက်နက်ဆိုတာ မျက်ရည်စက်ပါ မောင်ရယ်...ဆိုတဲ့ သီချင်းက၊ တော်တော်မှားတာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ မှားရမှာလဲ”

“ငါ့ ကိုယ်တွေ့အရကတော့၊ မိန်းကလေးလက်နက်ဆိုတာ ကွန်ပါဘူးပါ မောင်ရယ်ပဲ တွေ့ရတာ ကိုး”

“အဲဒါတောင်၊ ကွန်ပါဘူးထဲက ခဲတံချွန်တဲ့ဓားကို မထုတ်ရသေးဘူး။ လည်ပင်းကို ဆတ်ခနဲ လှီးလိုက်တာနဲ့၊ လည်ချောင်းထဲက၊ သွေးတွေ ဝေါ်ခနဲ ပန်းထွက်သွားမယ်”

ကျွန်တော်...သူ့ကို လက်ညှိုးထိုးကာ

“မခြိမ်းခြောက်နဲ့နော်။ ခြိမ်းခြောက်တယ်...ဆိုတာ၊ ဥပဒေအရ၊ အဲဒါ ပြစ်မှုမြောက်တယ်”

“နင်လည်း၊ ငါ့ကို မနှောင့်ယှက်နဲ့လေ”

“ဟ၊ ဒါ...နှောင့်ယှက်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ငါနဲ့နင်နဲ့က၊ အိမ်နီးချင်းလေ။ သွားရင်းလာရင်း လမ်းမှာဆိုလို့ စကားလာပြောတာပဲ”

“ငါ...နင့်ကို မသိဘူး”

“နင်...မသိချင်ယောင် မဆောင်ပါနဲ့ဟာ၊ နင်တို့အိမ်ရဲ့ မျက်စောင်းထိုးအိမ်က , လေ”

“ဪ...”

“သိသွားပြီ၊မဟုတ်လား”

“မသိပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ ဖြော်ရတာ လဲ”

“နင်ရှင်းပြလို့၊ မြင်ယောင်ကြည့်လိုက်တာလေ၊ အိမ်ပြန်ရောက်ရင်  
သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်မယ်”

ကျွန်တော် နည်းနည်းတော့ အားတက်ကျေနပ်နေမိသည်။

“ည ဘက်ကျရင်၊ ငါတို့အိမ်ရှေ့ဘက်က သီးချင်းဆိုသံ ကြားရတယ်  
မဟုတ်လား၊ ဂစ်တာဝိုင်းကလေး”

ကောင်မလေး၊ ခေါင်းညိတ်သည်။

“အဲဒါ ...ငါတို့ဝိုင်းပေါ့”

“ဪ”

“တကယ်ပြောတာလား၊ အပြင်းပြော ပြောတာလား”

သူ ပြုံး၏ ။

ပြိုင်ပွဲမဝင်ခင်၊ ပထမဆုကို ကြိုတင်ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရသကဲ့သို့၊  
ကြည့်ရှုမိလေ၏ ။

“အဲဒီ ဂစ်တာဝိုင်းထဲက၊ သီချင်းဆိုရင်း အော်...အော်ပြီးဆိုတဲ့အသံ၊ နင်  
မှတ်မိလား။ အသံ အရမ်းကောင်းတယ်လေ။ ကိုယ်တွေပူ...ဖျားနာနေပြီ...  
မောကာနေလား...ငါ့အချစ်လေး...ဆိုတဲ့ သီချင်းလေ၊ အဲဒီ သီချင်းသံ နင်ကြားတယ်  
မဟုတ်လား”

သူ... ခေါင်းညိတ်၏ ။

“အဲဒါ...ငါ ဆိုတာဟာ၊ အဲဒါ ငါ့အသံ”

“ဟယ်၊ အဲဒါ နင် ဆိုတာလား”

“အေး”

“စုန်းမ...သီးချင်းလေ”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ ငါ ...ဆိုတာ”

သူ...ကျွန်တော့်ကို၊ လမ်းလျှောက်ရင်း၊ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်သည်။

ပြီးမှ...

“မဟုတ်နိုင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်နိုင်ရမှာလဲ။ အဲဒါ...တကယ်။ ငါ...”

“အဲဒါကြောင့် မဟုတ်နိုင်ဘူး...လို့၊ ငါပြောတာပေါ့၊ နင်က ကျန်းမာရေးကောင်းပုံ ရပါတယ်”

“အာ...။ ကျန်းမာရေးက၊ ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပဲ။ အသံအားလည်း၊ ဒေါင်ဒေါင်ဒေါင်ပဲ”

“ဒါဆို...ငါ့၊ အမေခန့်မှန်းတာ မှားသွားပြီ”

“နင့် အမေက၊ ဘယ်လို ခန့်မှန်းလို့လဲ”

“ငါ့ အမေက ပြောတယ်၊ အဲဒီ သီချင်း အော်ဆိုတဲ့ကောင်လေးက၊ ဒီအခြေအနေနဲ့ဆိုရင်၊ လိပ်ခေါင်းရောဂါလောက်တော့ ဖြစ်နေပြီ...တဲ့”

မရင်းနှီး မကျွမ်းဝင်သေးသည့်၊ သူ့အမေကို၊ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှ အစွမ်းကုန် ကြိမ်းဝါးမိသည်။ (ယောက္ခမတော်တဲ့ နေ့ကျရင် တွေ့ပြီသာ...မှတ်။ အသားကုန် တီးပစ်မယ်၊ ဂစ်တာ)။

“ငါ့မှာ ဘာလိပ်ခေါင်းမှ မရှိဘူး”

အသံ ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး၊ ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သူက...

“အတွင်းလိပ်က, သိပ်မသိသာဘူး...တဲ့”

ဒီတစ်ခါ ...မျက်ခုံးတွန့်လိုက်မိသူမှာ၊ ကျွန်တော်ဖြစ်သည်။

မျက်စောင်းတော့ မထိုးတော့ပါ။ အကယ်၍ မျက်ခုံးတွန့်ပြီး၊ တစ်ပြိုင်နက်တည်း၊  
မျက်စောင်းပါထိုးလိုက်ပါက၊ သူ...ကျွန်တော့်ကို ထပ်မံ စွပ်စွဲရမည့်ရောဂါသည်၊  
လိပ်ခေါင်းရောဂါထက် အဆမတန် ကြီးမားသွားနိုင်ပေမည်။

“ငါ...နင်ကြားအောင် သီချင်းဆိုတာဟ”

“ဒါဆို နင်က...ငါ့ကို စုန်းမ, လို့ ဆိုလိုတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ငါ...ရတဲ့သီချင်း ငါဆိုတာပါ။ ဘယ်သီချင်းဆိုရမလဲ ဆိုတာတော့  
ငါမသိဘူး”

“ဒါဆို၊ နင့်ကို၊ ငါ, အကြံပေးရမလား”

“ပေး”

“လုံးဝ...မဆိုပါနဲ့တော့၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အားမနာရင်တောင်။ မူလ  
သီးချင်ဆိုတဲ့ အဆိုတော် ကို အားနာသောအားဖြင့်၊ လုံးဝ ...မဆိုပါနဲ့”

သူသာ...ယောက်ျားလေး ဆိုပါက၊ ကျွန်တော် ဆွဲထိုးလိုက်မိပေမည်။

\*

## အခန်း (၃)

“နင်...ရန်ဖြစ်ဖူးလား”

ဒါ...နဖူးရေးဒူးရေးကို သိလိုသဖြင့် ဆန်းစစ်သော မေးခွန်းဖြစ်ပေမည်။

“ဖြစ်ဖူးတာပေါ့”

“ဘယ် နှစ်ခါလောက် ဖြစ်ဖူးလဲ”

“ခဏ ခဏ ဖြစ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့...ငါ...ရန်စတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ရှောင်လို့ မရမှ၊ ငါ...ရန်ဖြစ်တာ၊ အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ပါတယ်” သူ ကျွန်တော့်ကို သေသေချာချာ ငဲ့ကြည့်သည်။ ပြီးမှ

“နင်...ဘယ်နှစ်ခါ ရှုံးဖူးလဲ”

“ဟဲ...ဟဲ...အဲဒါတော့ ကြွားတာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါမှ မရှုံးဖူးဘူး”

ကောင်မလေး၏ မျက်နှာ စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်သွား၏ ။

“နင်...ကိုယ်ခံပညာတတ်လို့လား”

“သိပ်မတတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့...ငါက အပြေးကောင်းတယ်ဟ၊ ရန်ဖြစ်ရင်၊ ငါက...ဦးအောင်ဆော်ပြီး၊ လွတ်အောင် ပြေးတာပါ။ အဲ...

တစ်ယောက်ချင်းဆိုရင်တော့၊ နီးတဲ့ကောင်ကို ဆော်ပြီး ငါ...လစ်တော့တာပဲ”

မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်ပြီး၊ သူက...

“အခုနေ၊ ငါရှေ့မှာ နင် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ရန်ဖြစ်ဖို့ကြုံရင်၊ နင်

အရှုံးပေးမှာလား”

“အာ...၊ ရှုံးသွားရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး၊ တမင်တကာတော့ အရှုံးမပေးဘူး၊ လူက မနိုင်တော့ ရင်တောင်၊ လမ်းဘေးလက်နက် တစ်ခုခုနဲ့ ကိုင်ထည့်လိုက်မှာပဲ”

“တကယ်လို့၊ နင် ရန်ဖြစ်မယ့်သူက၊ ငါ့ အစ်ကိုဆိုရင်ကော၊ နင်... အရှုံးပေးမှာလား”

“နိုး...။ နင့် အစ်ကိုဆိုရင်၊ ငါက ပိုပြီး တော့တောင်၊ နိုင်အောင် တီးရလိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့၊ ငါက...နင့်ကို ကြိုက်နေတာလေ။ နင့်အစ်ကိုနဲ့ငါနဲ့ ခင်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ခင်သွားပြီဆိုရင်၊ သူ့နှမ နင့်ကို၊ ငါက၊ ငါ့နှမလို သဘောထားပြီး၊ စောင့်ရှောက်ပေးနေရလိမ့်မယ်။

ရန်သူဖြစ်သွားရင်၊ အားနာစရာ မလိုတော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ... နင့်အစ်ကိုဆိုရင်၊ ငါက...ပိုပြီး အင်အားသုံးရလိမ့်မယ်”

“ဟယ်...၊ နင် ရူးများရူးနေလား”

“မရူးဘူး၊ ငါ့မှာ သူငယ်ချင်းတွေရှိတယ်။ အဲဒီ သူငယ်ချင်းတွေမှာ “နှမတွေ အစ်မတွေရှိတယ်။ အဲဒီ နှမတွေ အစ်မတွေကို ငါ့ရဲ့နှမ၊ ငါ့ရဲ့အစ်မတွေလို သဘောထားတယ်။ ငါ...လုံးဝ၊ မပြစ်မှားဘူး”

“ငါ့ကိုကျတော့၊ နှမ , လို သဘောမထားဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“အေး။ ဟုတ်တယ်၊ နှမ လို သဘောထားမှတော့၊ ငါ...ဒီလမ်းမမှာ စကားလိုက်ပြောပါ့မလား။ ငါက၊ နင့်ကို ချစ်သူလိုသဘောထားမှာ”

“အဲဒါဆိုလည်း၊ နင်...ငါအစ်ကိုနဲ့ အဆင်ပြေအောင် နေသင့်တာပေါ့”

“တချို့ကောင်တွေ နေချင်နေလိမ့်မယ်။ ငါ...မနေချင်ဘူး။ ရန်သူဖြစ်လေ ပိုကောင်းလေပဲ။ သူငယ်ချင်းယောင်ဆောင်ပြီး၊ ယောက်ဖ၊တော်ဖို့ ကြိုးပမ်းတတ်တဲ့ ကောင်တွေထဲမှာ၊ ငါ မပါဘူး။”

“ဒုက္ခပါပဲ”

“ဘာ ဒုက္ခတာလဲ”

“နင်၊ စကားပြော ရိုင်းသလိုပဲ”

“ရိုးသားတဲ့စကားကို မုသားမပါဘဲ ပြောရင်၊ နားအဝင် ရိုင်းလိမ့်မယ်။ ငါပြောတာ ရိုးရိုးလေးပါ။ နင် သေသေချာချာ စဉ်းစားရင်၊ နားရှင်းသွားလိမ့်မယ်။

နင်၊ နားရှင်းအောင် ထပ်ပြောရရင်၊ နင့် အချစ်ကို ရဖို့၊ နင့်အစ်ကိုကို၊ ငါ...မဖားဘူး၊ နင့်မိဘကို မဖားဘူး၊ နင့်ကိုလည်း မခယဘူး၊ အစွမ်းကုန်ကြင်နာဖို့တော့၊ အဆင်သင့်ပဲ”

“နင့်လို၊ ကြမ်းတမ်းတဲ့ပုံစံမျိုးက၊ အစွမ်းကုန် ကြင်နာဦးမယ်၊ ဟုတ်လား၊ ယုံရချည်သေးရဲ့”

“နင်...၊ ဒဿဂီရီကို သေသေချာချာ မလေ့လားဖူးဘူးထင်တယ်။ ဒဿဂီရီက လူကြမ်းကြီးဟ၊ ဒါပေမဲ့၊ သီတာဒေဝီကို...ချစ်တဲ့ အသည်းနှလုံးကတော့၊ နုနုလေး။

ဒဿဂီရီကို...ကြည့်ရင်း၊ သူ့အစွယ်တွေကို မကြည့်နဲ့၊ ချစ်တတ်တဲ့ သူ့နှလုံးသားကို ကြည့်၊ လုံးဝ...သနားသွားလိမ့်မယ်၊ ငါ့ကို ကြည့်ရင်လည်း၊ လူကိုမကြည့်နဲ့။ အသည်းနှလုံးကိုပဲ ကြည့်၊ နုနုလေး၊ ဖွဖွလေး၊ မွမွလေး။ နင်... တွန်းလိုက်လို့လဲသွားရင်တောင်၊ အဲဒီ အသည်းနှလုံးက ခွမ်းခနဲ ကျကွဲသွားနိုင်တယ်။

အဲဒီ ...ကျကွဲသွားတဲ့၊ အသည်းနှလုံး အပိုင်းအစလေးတွေကို၊ တယုတယ လျှောက်ကောက်ပြီး၊ နင် နားထောင်ကြည့်လိုက်ရင် အချစ်...အချစ်...လို့

အော်မြည်နေလိမ့်မယ်”

“နင့်နာမည်ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်တော် စာမေးပွဲအောင်သွားပြီဟု ထင်ပါသည်။ နာမည်ကိုပင်  
မေးမြန်းနေပြီဖြစ်၏ ။

“ထွန်းတောက်”

“ငါက...လူနာမည်ကို မေးတာ”

“ဟ အဲဒါ...လူနာမည်ပဲလေ၊ ငါ့ နာမည် ထွန်းတောက်”

“နာမည်ကြီးကလည်း၊ ပုံနှိပ်စက်နာမည်ကြီး”

သူ အထင်ကြီးအောင်၊ ကျွန်တော်၊ ထပ်ရှင်းပြလိုက်၏ ။

“ကိုယ့်ဘာသာ ထွန်းမှ၊ ကိုယ့်ဘာသာ တောက်ရမယ်၊ ယောက်ျားတံခွန်  
နံမည်မျိုးဟ၊ ငါ့ အဖေပေးထားတာ”

“နင်...ကျောင်းပြီးပြီလား”

“ဆယ်တန်းမအောင်တာ လေးနှစ်ရှိပြီ၊ ဒါပေမဲ့...ငါ၊ လုံးဝ  
စွဲမလျှော့ချင်သေးဘူး၊ ဟဲ...ဟဲ”

“နာမည်ကို အားနာဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊ ကဲ...အချိန်မရှိဘူး။ ငါ့နာမည်...  
ပျိုမေခင်”

အလို။ သူ့နာမည်ကိုပင်၊ ကျွန်တော် မမေးဘဲ ပြောပြနေပြန်သည်။

ဒါ...တော်ရုံတန်ရုံ အရှိန်အဝါတော့ မဖြစ်နိုင်၊ မဟုတ်မှ လွဲရော။  
ထွန်းတောက်ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုကြားရုံမျှဖြင့် ယုံကြည်ကိုးစားသွားပြီ ထင်၏ ။

“နင်တို့အိမ်က ယပ်တောင်လုပ်လို့လား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင့် နာမည်က၊ ယပ်တောင်လုပ်တဲ့၊ နာမည်မျိုးကြီး”

သူ...မျက်စောင်းထိုးလိမ့်မည်ကို သိသော်လည်း။ ကျွန်တော် မငဲ့ကြည့်ဘဲ  
စကားဆက်လိုက်သည်။

“အင်း။ ဆိုတော့ မဆိုးဘူးဟ၊ တစ်ယောက်က ပုံနှိပ်တိုက်နာမည်။  
တစ်ယောက်က၊ ယပ်တောင်နာမည်။

နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး အလုပ်လုပ်လိုက်လို့ကတော့၊  
ပျိုမေထွန်းတောက်ခင် ဆိုတဲ့ ယပ်တောင်တွေ ပလူပျံသွားမှာပဲ”

ပျိုမေခင်က...ပြုံးပြုံးလေးဖြင့်

“ကဲ...စကားမများနဲ့တော့ဟာ။ ဟိုမှာ...ငါ့ အစ်ကိုလာနေတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာလဲ”

“ရှေ့ကို မကြည့်နဲ့တော့။

ငါ ပြောတာကိုပဲ နင်နားထောင်။ နင်နဲ့ငါက သူငယ်ချင်း။

အခု...လမ်းထိပ်မှာတွေ့လို့ အတူပြန်လာတာ။ နင်က...ကျောင်းပြီးပြီ၊  
မြန်မာစာနဲ့၊ ငါနဲ့ နင်နဲ့၊ ကျောင်းမှာကတည်းက၊ သူငယ်ချင်းတွေ...။  
မေဂျာအတူတူပဲ”

“ငါ..မြန်မာစာနဲ့ ကျောင်းပြီးပြီဆိုတာ နင်...ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“နောက်မနေနဲ့တော့ဟာ။ ဟိုမှာ အစ်ကိုလာနေပြီ။ ငါပြောသလိုပဲ  
နေပေးစမ်းပါ”

“နင့်အစ်ကိုနဲ့ ငါနဲ့၊ ထိုးရကြိတ်ရဦးမှာလား”

“မထိုးရ မကြိတ်ရပါဘူးဟယ်၊ နင်...လိုက်နှောင့်ယှက်နေတယ်လို့

ပြောလိုက်ရင်တော့၊ တစ်မျိုးပေါ့”

“ဒါဆို နင်က , နှောင့်ယှက်တယ်...လို့ မပြောဘူးပေါ့”

“စကားများလိုက်တာ”...ဟု ပြောပြီး၊ ရှေ့တည့်တည့်ကို ကြည့်လျက် ရယ်ပြသည်။ သူ ရယ်ပြရာသို့၊ ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်ထက် သုံးလေးနှစ်လောက်ကြီးမည့်အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်ကို တွေ့၏ ။ သူ့အစ်ကိုပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ဟဲ့၊ ဆိုက္ကားနဲ့ မပြန်ဘူးလား”

“ဟိုဘက်ဂိတ်မှာ ဆိုက္ကားမရှိလို့၊ ဒီမှာ...သူငယ်ချင်းနဲ့လည်း၊ တွေ့နေလို့လေ၊ ထွန်းတောက်...တဲ့၊ ကျောင်းက, သူငယ်ချင်း၊ ဒီမှာ ပြန်တွေ့တာ၊ ဟို...ပျိုမေတို့ မျက်စောင်းထိုးအိမ်က, လေ”

“ဪ...ဟုတ်လား”

ကျွန်တော် နည်းနည်းပါးပါးတော့၊ “ဟုတ်ကဲ့”...လိုက်ရသည်။ “အေး၊ သွားကြ...သွားကြ၊ လမ်းမ ဘက်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားထိုင်မလို့”...ဟု၊ ပြောသွားသည်။ လွန်ခဲ့ပြီးနောက်...

“နင်က...ငါ့နာမည်ကိုမေးတာ၊ နင့်အစ်ကိုကို ပြောပြဖို့မေးတာပေါ့... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဟိုအဝေးကြီးက, ငါ့အစ်ကိုလာနေတာ၊ ငါမြင်လို့၊ နင် ရန်ဖြစ်တတ်သလားမေးတာ၊ နင့်ပုံစံက၊ ကျွမ်းကျင်ကျင် ထိုးကြိတ်တတ်မယ့်ပုံ၊ အဲဒါကြောင့် နင့်နာမည်ကို မေးပြီး၊ သူငယ်ချင်းလုပ်လိုက်တာ။

ပြီးတော့...ငါအစ်ကိုက, အေးတယ်၊ စိတ်တိုတတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့...။ နင်နဲ့ရန်ဖြစ်ရင်တော့ မနိုင်လောက်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် အကောင်းဆုံးလမ်းကို ရွေးလိုက်တာ။

နင်, ထိခိုက်မှာစိုးလို့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ငါ့ အစ်ကို မနိုင်,နိုင်ဘူးထင်လို့ နင်နဲ့ တော့မပေးလိုက်တာ၊ ပြီးတော့...ငါတို့က, လူသစ်တွေ၊ နင်တို့ ရန်ငြိုးထားရင်၊ ငါ့အစ်ကို ဒုက္ခရောက်မှာ”

“ဪ...။ နင်, တော်တော်လည်တဲ့ ကောင်မလေးပဲ။ တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ် ပျိုမေခင်။

လူတစ်ယောက်ကို နှောင့်ယှက်စော်ကား၊ ရန်ငြိုးထားတာမျိုးတော့၊ ငါ... ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ဖူးဘူးနော်။ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေလည်း မလုပ်ဖူးကြဘူး။

နင့်ကို စကားသာပြောတာ၊ နှောင့်ယှက်သလိုတော့ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့...လာနှောင့်ယှက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ဘဝမှာ...အခုလို စကားလိုက်ပြောမိတာ၊ နင် တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ပြောဖူးတာ။

နင်...စုံစမ်းကြည့်ပါ။ နောက်တာပြောင်တာက,လွဲရင်၊ အခုလို သေသေချာချာ စကားပြောဖူးတာ ဒါ...ပထမဆုံးပဲ”

“ပထမဆုံးသာ ပြောတယ်၊ အာသွက် လျှာသွက်ပဲ....နော်”

“ငါ့မှာ အရည်အချင်း တစ်ခုရှိတယ်ဟ၊ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့။ ငါ...ဘာမှ မကြောက်တတ်ဘူး။ အဲဒီ မကြောက်တတ်တဲ့ စိတ်နဲ့ပဲ နင့်ကို ငါ, စကားလာပြောတာပါ”

“လာပြောတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ”

“ချစ်သူ ရည်းစားဖြစ်ချင်လို့ပေါ့ဟာ။ ငါ့မှာတော့ ရည်းစား မရှိဘူး။ နင့်မှာ ရှိမရှိလည်း၊ ငါ...စိတ်မဝင်စားဘူး။

ငါဟာ...နင့်ချစ်သူ ဖြစ်သင့်မဖြစ်သင့်၊ နင်...သုံးသပ်ပေါ့...။ အသက် အစိတ်ပြည့်တော့မယ်၊ လောလောဆယ် ဘာအရည်အချင်းမှ မရှိဘူး၊ အချစ်ဆိုတာက,တော့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး အားလုံးတို့ထက်၊ ပိုပြီး မြင့်မားတယ်၊

ပိုပြီး မြင့်မြတ်တယ်”

မဲ့တဲ့တဲ့လေး၊ ပြုံးလေ၏။ ပြီးနောက်...

“ငါက နင့်ကို စဉ်းစားပေးရမှာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

တတ်နိုင်ရင် မစဉ်းစားချင်ဘူး။ စဉ်းစားတယ်ဆိုတာ...ဦးနှောက်ကိစ္စ၊

ဦးနှောက်ဆိုတာ မှန်၊မမှန် သင့် မသင့် အရှုံး၊ အမြတ်၊ တွက်ချင်တဲ့ ယန္တရား။

အဲဒါကြီးနဲ့တော့။ ဘဝကိုပဲ တွက်ပါဟာ အချစ်ကို မတွက်ပါနဲ့။

မှားသွားလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်တို့အိမ်ရှိရာ လမ်းသွယ်ထိပ်သို့ရောက်သည်။

ကျွန်တော်က...

“ငါ...နေခဲ့တော့မယ်”

“အေး”

နှုတ်မဆက်၊ လက်မပြဘဲ၊ ပုံမှန်ခြေလှမ်းတို့ဖြင့်

ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားသည်။

လွန်သွားမှ ကျွန်တော် သတိရသည်။

ကျွန်တော် သူ့ကို “ချစ်တယ်” ဟု သေသေချာချာ မပြောလိုက်ရသေး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူ...

နည်းနည်းပါးပါးတော့၊ ကြားတတ်ပေလိမ့်မည်။

သူ့နှလုံးသား၊ နားပါးလျှင် ကောင်းပေမည်။



## အခန်း (၄)

“မင်းရဲ့ Education ကို သူ...သိလို့လား”...ဟု မြတ်သူမေးသည်။

“မသိလောက်ဘူး ထင်တယ်။ ဆယ်တန်းကျတာ လေးနှစ်လောက်ရှိပြီ လို့၊ ငါ...  
ပြောခဲ့တယ်” ...ဟု၊ ကျွန်တော် ဖြေပြော၊ ပြောလိုက်၏ ။

အာကာက...

“မင်းကို အထင်သေးသွားရင်၊ မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဲဒါ...သူ့ ပေတံပဲလေ။ အထင်ကြီးလေးစားပြီးမှ၊

နှစ်သက်မြတ်နိုးပါတယ်ဆိုတာကတော့၊ အရပ်ထဲက၊ ဘယ်မိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ်  
လုပ်...လို့ရတယ်။

ဆယ်တန်း မအောင်ဘူး ပြောလို့၊ အနားအကပ်မခံတော့လည်း  
တုတ်တုတ်ပေါ့ကွာ”

“ဟာ၊ မင်း လေသံကြီးကလည်း စိမ်းကားလိုက်တာ” ရဲမင်းက၊  
ဝင်ပြောသည်။ ကျွန်တော်က...

“ငါ့မှာလည်း ဘာမှ အထင်ကြီးစရာ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့...

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ကြကြိုက်ကြရင်၊

ဂုဏ်တင်စရာလေးတွေ ကြည့်ကြည့်ပြီး ချစ်ဖို့ကြိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြတာ၊ ငါ...သိပ်၊  
မကြိုက်လို့ပါ။

မိန်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ယောက်ျားလေးပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ရိုးသားကြိုးစားတဲ့

ဂုဏ်အင်္ဂါလေးရှိရင် တော်ရောပေါ့။ ပညာအရည်အချင်းက၊ ဘယ်လို၊ ကြွယ်ဝမှုက ဘယ်လို ကျော်ကြားမှုက ဘယ်လောက် ဆိုတာမျိုးတွေနဲ့၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို၊ မလဲလှယ်စေချင်ဘူးကွာ၊ အဲဒါကြောင့်ပါ”

ရဲမင်းက...

“တောမှာ သွားပြော...ဆိုတဲ့စကားကို၊ မင်း ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း”

“အခု...မင်းပြောတဲ့ အယူအဆတွေကို ဟိုးတောထဲမှာ သွားပြော၊ လူတွေကြားထဲမှာ သိပ်မပြောနဲ့။ မင်းကို ဝိုင်းဟားကြလိမ့်မယ်။

ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းကလေးဆိုရင်လည်း ကျွန်မ ချစ်သူက ဘွဲ့ဘယ်နှစ်ဘွဲ့ရတာ ။ မျိုးရိုးက ဘယ်လိုသန့်တာ။ ချမ်းသာတာမှ ကျိုကျိတက်။ သူ့အဖေက...ဘယ်သူ။ အဲဒီ လိုမျိုး ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားချင်တာပဲ။ ယောက်ျားလေးလည်း ဒီလိုပဲ။ ကျွန်တော့်ချစ်သူက...ဒီပလိုမာ ဘယ်နှစ်ခုရထားတာ။ ဘယ်လိုချောတာ၊ ဘယ်လိုလှတာ။ ငွေရေးကြေးရေးလည်း ပြည့်စုံတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းပေါ့။

သူ့အမေက၊ ဂျနီဇာလိုပက်ရဲ့၊ အစ်မ ခုနှစ်ဝမ်းကွဲရဲ့ သူငယ်ချင်းလေ။ သူ့အစ်မက ဘရက်ပစ်ငှားစီးဖူးတဲ့ ဆိုက်ကားဂိတ်ရှေ့က၊ တိုက်အိမ်ကြီးကို ပိုင်တာပေါ့၊ ဘာ...ညာ...ပြောကြ ဆိုကြ၊ ကြွားဝါကြတာ သဘာဝ ပဲ၊ အဲဒီသဘာဝ ကို၊ မင်းက ဆန့်ကျင်ချင်လို့လား”

“ငါ မဆန့်ကျင်ပါဘူး၊ ငါလည်း လက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့...ငါ ဖြစ်စေချင်တာက၊ ရိုးသားကြိုးစားမှုအတွက် ဂုဏ်ယူစေချင်တာလေ။

ကျွန်မ၊ ချစ်သူက ဘယ်ဌာနက၊ ဝန်ထမ်းကောင်းပေါ့။ လာဘ်မစားဘူး၊ အောက်ဆိုက် မရှာဘူး၊ ရေသာမခိုဘူးလေ၊ နိုင်ငံပိုင်ပစ္စည်း ၊ ဌာနပိုင်ပစ္စည်း ဆိုရင်၊ စက္ကူတစ်ရွက်တောင်၊ ကိုယ်ကျိုးအတွက် အသုံးမပြုဘူး။ အဲဒီ လောက်အထိ၊

ရိုးသားတာ။

ကျွန်မချစ်သူက ဆရာဝန်လေ။ အရမ်းတော်တာ။ စမ်းသပ်ခတွေ၊  
ခြေကြွေခတွေ လုံးဝမယူဘူး။ ဒီ...ဆရာဝန်အလုပ်နဲ့ ချမ်းသာအောင်  
စီးပွားရှာမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်၊ လုံးဝ မရှိဘူး။

အဲ...ကျွန်တော့်ချစ်သူက ကျောင်းဆရာမ၊ ဆရာ...ဆိုတဲ့ဘဝကို၊ အရမ်း  
ခုံမင်တာ၊ ရတဲ့လစာလေးနဲ့ပဲ၊ တပည့်တွေအတွက် အသက်ရှင်တာ၊ ကျူရှင်လုံးဝ...  
မဖွင့်ဘူး၊ သူ့စာသင်ခန်းထဲမှာပဲ၊ စေတနာ အပြည့်နဲ့၊ ပညာကုန်သင်တာလေ၊ နိုင်ငံရဲ့  
ဘယ်နေရာကိုပဲလွှတ်လွှတ်၊ ဘယ်အဆက်အသွယ်နဲ့မှ၊ ပြန်ပြောင်းဖို့ မကြိုးစားဘူး၊  
ဆရာ...ဆိုတဲ့ ဘဝကို တော်တော် တန်ဖိုးထားတာ။ တပည့်တွေဆီက၊ စာသင်ပေးခ၊  
ယူတာ၊ တပည့်တွေဆီမှာ ပြန်ပြီး ဒူးထောက်တာမျိုးပဲ။ တပည့်တွေ  
ဘာပေးပေးလုံးဝ...လက်မခံဘူး...ဆိုတာမျိုး။ ဂုဏ်ယူစေချင်တာ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးတွင်၊ အာကာက...

“ငါလည်း...ရဲမင်းပြောသလိုပဲ ပြောမယ်ကွာ။ အဲ့ဒီစကားတွေ  
တောမှာသွားပြော။

တောတောင် ဟိုနား ဒီနားက ရိုးမ တောထဲ သွားမပြောနဲ့၊ အာဖရိက  
တောနက်ထဲမှာ သွားပြော”

ကျွန်တော် နှုတ်ပိတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ မြတ်သူက၊

“မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကလည်း...သူလို ကိုယ်လို၊ ကောင်တွေပါလား။

ထွန်းတောက်ပြောတာ၊ မင်းတို့ သဘောမပေါက်ဘူးလား”

“ပေါက်တယ်လေ”

“ပေါက်ရင် ဘာဖြစ်လို့ ဝိုင်းလောင်နေတာလဲ”

“ငါတို့ မလောင်ရင်၊ သူ့ကို ...ဒီပြင် လူတွေ

ဝိုင်းလောင်နေမှာစိုးလို့လေကွာ”

“သူ့စကားထဲမှာ လှောင်စရာပါလို့လား”

မြတ်သူက လေသံမာဖြင့်၊ မေးလေ၏။ မည်သူမျှ မဖြေ။

“လူ့လောကမှာ၊ ဒီလိုဖြစ်စေချင်တယ်...လို့ ဆိုလိုတဲ့စကားမျိုးကို၊  
ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ နှလုံးမသွင်းဘဲ၊ ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူးဆိုပြီး၊ ထွက်ပြေး  
ပုတ်ထုတ်သလိုမျိုး၊ မင်းတို့ မလုပ်သင့်ဘူး”

မြတ်သူက၊ အာကာနှင့်ရဲမင်းကို ကြည့်ပြီး...

“ထွန်းတောက် ပြောတဲ့အထဲမှာ...မကောင်းတာ ပါလား”

“မကောင်းတာတွေ မပါဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ...မဖြစ်နိုင်တာတွေ  
ပြောနေလို့...

“အဲဒီ လို မဖြစ်နိုင်အောင်၊ ဘယ်သူတွေ လုပ်တာလဲ မင်းသိလား”

“မသိဘူး”

“လူတွေပဲ၊ လုပ်တာကွ။ မင်းတို့ ငါတို့လို လူတွေပဲ လုပ်တာ။  
ဘုရင့်နောင်ကျော်ထင်နော်ရထာ စစ်တိုက်ခဲ့တာ၊ သူ့မိဘ၊ ဆွေမျိုးတွေ  
စည်းစိမ်ခံစားဖို့ တိုက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ တိုင်းပြည်ကို ကာကွယ်ဖို့ ဆိုတဲ့။  
စစ်သားစိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ တိုက်ခဲ့တာ။

ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းက လေးချိုးကြီးတွေ ရေးခဲ့တာ၊ စာမူခ၊  
လိုချင်လို့ ရေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးအတွက် ရေးခဲ့တာ။

ရွှေငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေမပါတဲ့  
ဂုဏ်ယူမှုမျိုးဆိုတာ၊ အုတ်ရောရော၊ ကျောက်ရောရောတွေထဲမှာတော့၊  
ညှပ်မနေဘူးကွ၊ မင်းတို့ပြောသလို၊ အုတ်တွေ ကျောက်တွေထဲ မညှပ်ချင်လို့၊  
မြင့်မြတ်တဲ့ တောထဲတောင်ထဲမှာလည်း ပုန်းချင်ပုန်းနေမှာပေါ့”

ရဲမင်းက...

“ထွန်းတောက်ကို ထိရင်၊ မြတ်သူမခံဘူး။ အဲဒီ တော့...ဆက်လက်ပြီး  
ငြင်းခုံမနေပါနဲ့တော့၊ အာကာရယ်။

တော်ကြာ...အချစ်အကြောင်း ပြောရာကနေ  
အချစ်မဟုတ်တဲ့အကြောင်းတွေ ပါလာတော့မယ်”

ရဲမင်းက စကားဖြတ်၏ ။

ခဏမျှ စကားသံများ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ပြီးနောက်၊ မြတ်သူက...

“မင်း...အဲဒီ ပျိုမေခင်ကို ချစ်တယ်...လို့ သေသေချာချာ ပြောခဲ့ပြီလား”

“သေသေချာချာတော့ ဘယ်ပြောရဦးမှာလဲ၊ ရိပ်ဖမ်း သံဖမ်းပေါ့”။

“တကယ်ရော ချစ်တာလား”

“မပြောတတ်သေးဘူး၊ တစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ အချိန်ကျမှ၊ ရင်ထဲကို  
ချောင်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

မြတ်သူက ဘာမျှ မပြောတော့သဖြင့်၊ ကျွန်တော်...စကား  
ဆက်လိုက်သည်။

“မင်း...ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ မြတ်သူ”

“ချစ်တယ်...လို့၊ မပြောစေချင်...လို့”

“ဘာ”

မြတ်သူက လက်ကာပြလျက်...

“ဒီကိစ္စ၊ မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်တည်းကျမှ၊ သေသေချာချာ ဆွေးနွေးမယ်။

အခု...ဒီကောင်တွေ ရှိနေမယ်ကွ။ သူတို့ ရှေ့မှာ ပြောရင်း

လှောင်လိမ့်မယ်။

ဒီကောင်နှစ်ကောင်က၊ ရိုးသားမှုကို လှောင်ပြောင်ပြီး၊  
ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုပါ ဟားတိုက်ကြမယ့်ကောင်တွေ။

ငါ...ဘာမှ မပြောသေးဘူး...ထွန်းတောက်။ နောက်မှ”

“ဟာ၊ ပေါ်တင်ကြီးကို၊ ဖယ်ထုတ်နေတာပါလား...”ဟု၊ အာကာ ပြော၏  
။ ကျွန်တော် ရယ်နေမိသည်။

ရယ်မောနေမိပါသော်လည်း...မြတ်သူ၏ ...

“ချစ်တယ်လို့ မပြောစေချင်လို့”...

ဟူသော စကား၏ အတိမ်အနက်၊ အရှုပ်အထွေးများ များစွာတို့  
ဦးခေါင်းအတွင်းသို့၊ တပ်နှင့်ချီ၍ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

တားဆီးစကားသံ ကြားကာမှ၊ ပုံမှန်ခြေလှမ်းတို့ ရှေ့ဆက်ဖို့  
လမ်းရှာမိတော့သည်။ မချစ်နဲ့ ပြောကာမှ၊ ချစ်မိလိုက်ခြင်းသည် အဲဒါ...အချစ်  
ဖြစ်ပေမည်။

\*